

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση
Διονύσης Καψάλης

GUTENBERG/ΘΕΑΤΡΟ

WILLIAM SHAKESPEARE

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση
Διονύσης Καψάλης

GUTENBERG / ΘΕΑΤΡΟ

Άθήνα 2019

Ἡ καλύτερη ἀπὸ ὅλες τὶς σκηνὲς ἀναγνώρισης βρίσκεται στὸ θαυμάσιο ἔργο *Περικλῆς*. Εἶναι τὸ τέλειο παράδειγμα αὐτοῦ ποῦ ἀποκαλοῦμε «ἐξαιρετικὰ δραματικό», μιὰ δραματικὴ πράξη πλασμάτων ποῦ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀνθρώπινα, ἢ μᾶλλον, μιὰ πράξη στὴν ὁποία πέφτει φῶς ἐντονότερο ἀπὸ αὐτὸ τοῦ πρωينوῦ.

T.S. ELIOT

Πρὶν ἀπὸ τὸν *Περικλῆ* στὸν Σαίξπηρ δὲν ὑπάρχει χαρά. [...] Ὁ *Περικλῆς* εἶναι μιὰ παλιὰ περιπέτεια – βασισμένη στὸν ἀκόμα παλαιότερο ἑλληνικὸ μῦθο γιὰ τὸν Ἀπολλώνιο τὸν Τύριο – ἢ ὁποία παραμένει ἐπίκαιρη: στὰ θέματα του περιλαμβάνονται ἡ Μέση Ἀνατολή, οἱ πρόσφυγες, τὸ τράφικινγκ.

THE NEW YORKER

Μὲ τὴν ἑλαφρόδα, σὲ ἓνα πρῶτο ἐπίπεδο, νὰ τὸν χαρακτηρίζει ὁ Περικλῆς διαθέτει ἓνα δεύτερο σκοτεινὸ ἐπίπεδο, μὲ πολλὰ ἀνατροπὲς καὶ πολιτικὰς προεκτάσεις.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Ἔργο τῆς ὠριμότητος τοῦ μεγάλου ἑλισαβετιανοῦ, ὁ Περικλῆς συμπυκνώνει τὴν ἐμπειρία μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς σὲ ἓνα ἐντυπωσιακὸ θέαμα ποὺ ταξιδεύει σὲ ὅλη τὴ Μεσόγειο καὶ διασχίζει μαγικὰ τὸν χρόνο. Στὸ ἔργο συνδυάζονται ἔξοχα τὸ δραματικὸ μὲ τὸ κωμικὸ στοιχεῖο καὶ ἡ κοινωνικὴ περιπέτεια μὲ τὴν ὑπαρξιακὴ ἀναζήτηση, μέσα ἀπὸ συνεχεῖς ἐναλλαγὰς καὶ ἐκπλήξεις.

ATHENS VOICE

Αίμομιξία, απόπειρες φόνου, βιασμοῦ καὶ ἐκπόρνευσης, ναυάγια, πειρατεία, νεκροφάνεια, μαγεία: μιὰ θαυμαστή περιπέτεια μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Σαίξπηρ. Ὁ Περικλῆς, ὁ πρίγκιπας τῆς Τύρου, βάζει τὴ ζωὴ του σὲ κίνδυνο ὅταν ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς Ἀντιόχειας ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴν ἴδια του τὴν κόρη. Καταφέρνει νὰ ξεφύγει, ἀλλὰ τὰ βάσανά του δὲν τελειώνουν. Ἐνα ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα στὴν ἔργα τοῦ ἑλισαβετιανοῦ βάρδου.

Ξεκινήστε τὴν ἀνάγνωση:

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Μπαίνει ο ΓΚΑΟΥΕΡ.

[*Μπροστά στο ανάκτορο τῆς Ἀντιοχείας.*]

ΓΚΑΟΥΕΡ

Ἄπο τῆ στάχτη ἀναστημένος
βρέθηκα ἐδῶ στο μέλλον ξένος,
καί σάν ἀδύναμος θνητός
ἦρθα νά γίνω ἀρεστός
στά μάτια καί στ' αὐτιά σας μ' ἕνα 5
τραγούδι ἀπό τὰ περασμένα.
Τὸ λέγανε στίς λιτανεῖες,
σέ πανηγύρια καί νηστεῖες,
σέ πολιτεῖες καί χωριά
τὸ εἶχαν γιά παρηγοριά, 10
παλιὸ τραγούδι ποῦ ἀγαπῶ
μὲ θέμα του τὸν ἄνθρωπο.
Κι ἐσεῖς, παιδιὰ κατοπινοῦ
καιροῦ καί ὄριμοι στο νοῦ,
ἀφῆστε τίς παλιές μου ρίμες 15
ἐντός σας νά ζυπνήσουν μνηῆμες
κι ἐνὸς γερόντου τῆ φωνῆ
νά σᾶς χαρίσει ἡδονή,
σάν τὸ κερὶ ζωῆ νά δώσει,
φῶς ἀπ' τὸ φῶς του, ὥσπου νά λιώσει. 20

Θὰ πῶ λοιπὸν τὴν ἱστορία
 τοῦ Ἀντίοχου, ποὺ στὴ Συρία
 ἔχτισε αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλη
 πρὸ Ξακουστῆ κι ὁμορφη σ' ὅλη
 τὴν οἰκουμένη — ὅπως τὸ γράφει 25
 τὸ παραμῦθι πού 'χω μάθει.
 Κι αὐτοῦ τοῦ βασιλιᾶ τὸ ταίρι
 πέθανε, κι ἄφησε μιὰ κόρη
 πανέμορφη, λὲς κι εἶχε πάρει
 πλάσιμο ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴ χάρη, 30
 κι ὁ βασιλιάς ποὺ τὸν κεντᾶ
 ἢ ὁμορφιά της, τὴν κοιτᾶ
 μὲ πόθο ἀφύσικο, κι αὐτὴ
 ἀφύσικα θὰ τοῦ δοθεῖ.
 Σκεφτεῖτε: κόρη καὶ πατέρας! 35
 Κακὴ αὐτὴ, μὰ ἐκεῖνος τέρας.
 Κι ἐκεῖ στοῦ πόθου τὸ καμίνι
 ἢ ἁμαρτία θ' ἀπογίνει
 συνήθεια καὶ μὲ τὸν καιρὸ
 δὲν θὰ περνιέται γιὰ κακό. 40
 Τὴν ὁμορφη ἁμαρτωλὴ
 πρίγκιπες ἤρθανε πολλοὶ
 νὰ τῆς ζητήσουνε νὰ γίνει
 ταίρι τους στὴ γαμήλια κλίνη·
 κι ὁ βασιλιάς ποὺ δὲν ἀντέχει 45
 χωρὶς αὐτὴν, γιὰ νὰ τὴν ἔχει
 πάντα κοντά του, βγάζει νόμο
 ἀμέσως, ποὺ σκορπίζει τρόμο
 κι ἐπιφυλάσσει ἄθλια μοίρα

σὲ κάθε ἐπίδοξο μνηστήρα: 50
 ὅποιος δὲν λύσει τὸ αἰνιγμὰ του
 τὸν καρτερεῖ ποινὴ θανάτου.
 Πόσοι σφαχτῆκαν μαρτυρεῖ
 αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἢ μιὰρῆ.
 [Δείχνει πίσω του τὰ κομμένα κεφάλια.]
 Γιὰ ὅ,τι ἐδῶ θ' ἀκολουθήσει 55
 σ' ἐσᾶς ἀπόκειται ἡ κρίση.

ΣΚΗΝΗ 1

*Ἀντιόχεια. Μπαίνουν ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ,
 ὁ ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ Ἀκόλουθοι.*

ΑΝΤ. Νεαρέ μου πρίγκιπα, εἶσαι ἐνήμερος
 γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ σὲ περιμένουν.
 ΠΕΡ. Πλήρως, Ἀντίοχε, καὶ μὲ τὸ θράσος
 ποὺ πῆρα ἀπ' τὴν περήφανη ὁμορφιά της
 οὔτε τὸ θάνατο δὲν λογαριάζω. 5
 ΑΝΤ. Μουσική! [Μουσική.]
 Φέρτε τὴν κόρη μου, ντυμένη νύφη,
 σὰν γιὰ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Δία.
 Ἀπὸ τῆ σύλληψή της ὡς τὴν ὥρα
 τῆς Ἐλειθῶς, θεᾶς τοῦ τοκετοῦ, 10
 τῆς χάρισε ἡ φύση αὐτὴ τὴν προίκια:
 γιὰ ν' ἀγαλλιᾶζει ὁ κόσμος ποὺ τὴ βλέπει,
 συνῆλθε ἡ ὀλομέλεια τῶν ἄστρων
 κι ὅ,τι εἶχαν πιὸ λαμπρὸ τῆς τό ἴδωσαν.
 Μπαίνει ἡ ΚΟΡΗ τοῦ Ἀντίοχου.

- ΠΕΡ. Νά τη, μὲ φορεσιά τὴν ἀνοιξη, 15
οἱ Χάριτες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν
καὶ βασιλιάς οἱ στοχασμοὶ τῆς σ' ὅλες
τις ἀρετὲς ποὺ ὑψώνουν τοὺς ἀνθρώπους.
Στὴν ὄψη τῆς, μαζὶ μ' ὅλα τὰ «χαῖρε»,
διαβάζεις μόνον ἐξαίσιες ἀπολαύσεις 20
σὰν νὰ ἔχε ἀπαλειφθεῖ κάθε ὀδύνη
καὶ κάθε ὀργὴ ἀπ' τὴ γλυκύτητά τῆς.
Θεοί, σεῖς ποὺ μὲ πλάσατε ἄνθρωπο
κι ὀρίζετε τὸν ἔρωτα, ἐσεῖς
ποὺ ἀνάψατε τὸν πόθο νὰ γευτῶ 25
ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ ἐπουράνιου δέντρου
ἢ νὰ χαθῶ — γίνετε ἀρωγοί μου,
ὑπάκουος ἐγὼ στὸ θέλημά σας
ν' ἀγγίξω τὴν ἀπέραντη εὐτυχία.
- ΑΝΤ. Πρίγκιπα Περικλῆ —
- ΠΕΡ. κι εἶθε γαμπρὸς 30
τοῦ ἀγέρωχου Ἀντίοχου.
- ΑΝΤ. Μπροστά σου
στέκεται αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ Ἑσπερίδα
μὲ τὸν χρυσὸ καρπὸ τῆς: Μὴν ἀγγίζεις!
Ὁ θάνατος караδοκεῖ σὰν δράκος
γιὰ νὰ σ' ἀρπάξει, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς 35
σὰν οὐρανὸς μιὰ δόξα διηγεῖται,
μιὰ δόξα ἀμέτρητη, ποὺ σ' ἐκμαυλίζει
καὶ σὲ καλεῖ νὰ γίνεις ἄξιός τῆς —
ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσεις, κι ἐπειδὴ
τόλμησες καὶ τὴν ἄγγιξες μὲ βλέμμα 40
βέβηλο, πρέπει νὰ πεθάνεις ὅλος.

Κοίταξε αὐτοὺς ἐκεῖ τοὺς πρίγκιπες:
 κάποτε σὰν ἐσένα ζακουστοὶ
 ἦρθαν ἐδῶ συρμένοι ἀπὸ τὶς φῆμες,
 γυρεύοντας τὴν τύχη τους — καὶ τώρα, 45
 μὲ χεῖλη ἄλαλα, ὄψη χλωμὴ
 καὶ σκέπη τους τὸν ἕναστρο οὐρανό,
 οἱ μάρτυρες τοῦ ἐρωτικοῦ πολέμου
 στέκουν φριχτὰ νεκροὶ σὰν νὰ σοῦ λένε,
 μὴν μπεῖς στὸ δίχτυ τοῦ θανάτου ἀπ' ὅπου 50
 κανεῖς δὲν γλίτωσε.

ΠΕΡ.

Ἄντιοχε,

σ' εὐχαριστῶ ποὺ τὴ θνητότητά μου
 τὴ δίδαξες αὐτογνωσία: βλέπω
 τὰ τρομερὰ σημάδια ὅλης τῆς φρίκης
 ποὺ θὰ ὑποφέρει κι ἡ δική μου σάρκα. 55
 Ὁ φόβος τοῦ θανάτου εἶναι καθρέφτης,
 καὶ βλέπεις τὴ ζωὴ σου ὅπως εἶναι —
 μιὰ ἀνάσα, ποὺ πλανᾶσαι ἂν τὴν πιστέψεις.
 Γι' αὐτὸ θὰ κάνω τὴ διαθήκη μου —
 σὰν ἄρρωστος βαριὰ ποὺ μὲς στὸν πόνο 60
 βλέπει τὸν οὐρανὸ καὶ δὲν κρατιέται
 ἀπ' τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου ὅπως πρίν.

Ἔτσι λοιπὸν ἀφήνω τὴν εἰρήνην,
 ὅπως ὀφείλει κάθε πρίγκιπας,
 σ' ἐσένα κι ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους· 65
 τὰ πλοῦτή μου στὴ γῆ, ἀπ' ὅπου βγῆκαν,
 ὅμως τὴ φλόγα τῆς ἀγνῆς μου ἀγάπης
 [Στὴν Κόρη] σ' ἐσένα.

Τώρα εἶμαι πανέτοιμος

εἴτε νὰ ζήσω εἴτε νὰ πεθάνω.

ANT. Ἄφοῦ δὲν παίρνεις ἀπὸ συμβουλές,
διάβασε τώρα τὴ συνέχεια. 70

[Δίνει στὸν Περικλῆ τὸ αἶνιγμα.]

Καὶ νὰ θυμᾶσαι: ἂν δὲν βρεῖς τὴ λύση
καὶ τὸ δικό σου αἷμα θὰ κυλήσει.

KOPH Μακάρι ἐσύ, ἀπ' ὅλους, νὰ νικήσεις,
ἀπ' ὅλους ποὺ προσπάθησαν — ἐσύ. 75

ΠΕΡ. Μπαίνω τὸ ἔπαθλο νὰ διεκδικήσω
μὲ σύμβουλο τὴν πίστη καὶ τὸ θάρρος.

[Διαβάζει] τὸ αἶνιγμα.

Δὲν εἶμαι ὀχιὰ φαρμακερῆ
κι ἄς τρώω σάρκα μητρική,
τὸν ἄντρα ποὺ ἤθελα νὰ βρω̄
τὸν βροῆκα σὲ πατέρα ἄβρο̄,
πατέρα, σύζυγο καὶ γιό,
μᾶνα, γυναῖκα, κόρη ἐγώ,
τόσοι καὶ νὰ 'ναι δύο μόνο,
ἢ θὰ τὸ βρεῖς ἢ σὲ σκοτώνω. 80

[Ἰδία] Ἄγριο φάρμακο τὸ τελευταῖο —
ὅμως ἐσεῖς, θεοί, ποὺ δώσατε
στὸν οὐρανὸ τόσες χιλιάδες μάτια
γιὰ νὰ βλέπει τις πράξεις τῶν ἀνθρώπων —
σκεπάστε τα γιὰ πάντα ἂν εἶναι ἀλήθεια 90
αὐτὰ ποὺ ἐδῶ διαβάζω καὶ χλωμιάζω.
[Στὴν Κόρη] Καθρέφτισες τὸ φῶς τῆς ὁμορφιάς
γι' αὐτὸ κι ἐγὼ σ' ἀγάπησα, κι ἀκόμα

θὰ σ' ἀγαποῦσα ἂν τὸ λαμπρὸ δοχεῖο
 δὲν φύλαγε βαθιά του κάτι ἀχρεῖο· 95
 ὅμως τὸ σκέφτομαι κι ἀνατριχιάζω:
 ποῖός ἄντρας πάει κι ἀγγίζει μὲ τὸ χέρι
 θύρα σπιτιοῦ πού ἀμαρτωλὸ τὸ ξέρει;
 Ὡραῖο βιολί, τίς τρυφερές χορδές σου
 ἂν τίμια δάχτυλα τίς ἔπαιζαν 100
 θ' ἀνοιγαν τὰ οὐράνια γιὰ ν' ἀκούσουν·
 μὰ ὅπως πρόωρα παίχτηρες ἐσὺ
 ἀκούει καὶ χορεύει ἢ κόλαση.
 [Ἴσως τώρα στρέφοντας πρὸς τὴν πριγκίπισσα.]
 Εἰλικρινὰ τὸ λέω, δὲν σέ θέλω.

ANT. Μὴν τὴν ἀγγίζεις — παίζεις τὴ ζωὴ σου. 105
 Εἶναι κανόνας ἀπαράβατος,
 κι ἡ προθεσμία σου ἔχει τελειώσει.
 Ἡ δίνεις τὴν ἐξήγηση ἢ πεθαίνεις.

ΠΕΡ. Μεγάλε βασιλιά,
 Κανένας δὲν ἀκούει εὐχάριστα 110
 τίς ἀμαρτίες πού εὐχαρίστως κάνει.
 Θὰ ἔταν πολὺ ὀδυνηρὸς γιὰ σένα
 ὁ ψόγος ἂν μιλοῦσα. Ὅποιος ἔχει
 βιβλίο μ' ὅσα κάνουν οἱ μονάρχες
 γιὰ ἀσφάλεια ἄς τὸ κρατάει κλειστό. 115
 Ἡ διαφθορά, ὅταν τὴ συζητᾶμε,
 εἶναι σὰν ἄνεμος — φυσάει σκόνη
 στὰ μάτια ὅλων τῶν ἄλλων καὶ περνάει·
 στὸ τέλος ὅλα εἶναι μιὰ χαρά:
 πέφτει ὁ ἀέρας καὶ τὰ πονεμένα 120
 μάτια βλέπουν καὶ πάλι καθαρά

για νὰ προφυλαχτοῦν ἀπ' τὸν ἀέρα
 ποὺ τὰ τυφλώνει. Ὁ τυφλοπόντικας
 ὑψώνει τρούλους πρὸς τὸν οὐρανὸ
 για νὰ τοῦ πεῖ πόσο ὑποφέρει ἡ γῆ 125
 ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ἀνθρώπων —
 κι ἔτσι τὸ βλέπουν τὸ καημένο πλάσμα
 καὶ τὸ σκοτώνουνε. Οἱ βασιλεῖς
 εἶναι θεοὶ τῆς γῆς — στὴ διαφθορὰ
 νομοθετοῦν ὅπως αὐτοὶ νομίζουν. 130
 Κι ἂν παραβεῖ ὁ Δίας τὸν κανόνα,
 ποιός θὰ τὸν πεῖ τὸν Δία ἀπατεώνα;
 Φτάνει νὰ ξέρεις· κι αὐτὸ ποὺ ἂν τὸ πεῖς
 χειροτερεύει, νὰ τὸ καταπιεῖς.
 Ὅλοι ἀγαποῦν τὴ μήτρα ἀπ' ὅπου βγῆκαν — 135
 γι' αὐτὸ τὴ γλώσσα μου ἄσ' τη νὰ σωπάσει,
 τὸ κεφάλι ποὺ ἀγαπᾷ νὰ μὴ χάσει.
 ANT. [Ἰδία] Νὰ πάρει! Νὰ ἔχα τὸ κεφάλι σου.
 Τὸ μάντεψε! Μὰ θὰ τὸν καλοπιάσω.
 Νεαρέ μου Πρίγκιπα τῆς Τύρου, ὁ νόμος 140
 εἶναι αὐστηρὸς κι ἀπόλυτα σαφής:
 μάντεψες λάθος καὶ γι' αὐτὸ μπορούμε
 νὰ κόψουμε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου.
 Μὰ ἓνα ὠραῖο δέντρο ὅπως ἐσὺ
 ἄλλα ὑπόσχεται. Γι' αὐτὸ σοῦ δίνω 145
 ἄλλες σαράντα μέρες, κι ἂν τὴ βρεῖς
 τὴ λύση στὸ αἰνιγμά μου, θὰ χαρῶ
 νὰ σὲ φωνάζω γιό μου καὶ γαμπρό.
 Ὡς τότε θὰ σὲ περιποιηθοῦμε
 ὅπως ὀφείλουμε κι ὅπως σοῦ ἀρμόζει. 150

Βγαίνουν ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Περικλῆ.

ΠΕΡ. Ὁ ὑποκριτής! Μὲ τοὺς καλοὺς του τρόπους
πάει νὰ τὰ κουκουλώσει. Φτάνει μόνο
αὐτὰ ποὺ κάνει νὰ μὴ φαίνονται.

Καὶ βέβαια δὲν μάντεψα σωστά·
ἂν μάντευα σωστά, θά 'χες χαλάσει 155
μὲ ἀσέλγεια τὴν ψυχὴ σου, καὶ δὲν θά 'σουν

ὁ ἄθλιος αἰμομίκτης ποὺ εἶσαι τώρα,
τῆς κόρης σου πατέρας μὰ καὶ γιὸς της,
μαζὶ της νὰ πλαγιάζεις καὶ νὰ δρέπεις
τις ἡδονὲς τοῦ σύζυγου, κι αὐτὴ, 160

μολύνοντας τὴν κλίνη τῶν γονιῶν της,
νὰ τρώει τὴ σάρκα τῆς μητέρας της.

Ὅχιές εἶναι κι οἱ δύο τους, ποὺ τρυγοῦν
νέκταρ γλυκὸ καὶ χύνουνε φαρμάκι.

Χαῖρε, Ἀντιόχεια! Κοντὰ στὸ νοῦ:
ὅσοι δὲν ντρέπονται νὰ κάνουν πράξεις
πιὸ σκοτεινὲς κι ἀπὸ τὴ νύχτα, κάνουν
τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν τίς δεῖ τὸ φῶς. 165

Τὴ μιὰ ἁμαρτία κι ἄλλη ἀκολουθεῖ·
καὶ ὅπως ὁ καπνὸς μὲ τὴ φωτιὰ
κι ὁ φόνος στὴ λαγνεῖα εἶναι κοντά. 170

Τὸ δηλητήριο κι ἡ προδοσία
εἶναι σὰν χέρια γιὰ τὴν ἁμαρτία
κι ἀσπίδες γιὰ νὰ διώχνει τὴν ντροπὴ.

Δὲν θέλω ἢ ζωὴ μου νὰ κοπεῖ 175
ὥστε ἐσὺ νὰ μείνεις καθαρὸς·
γι' αὐτὸ πηγαίνω ὅσο εἶναι καιρὸς.

Βγαίνει.

Μπαίνει ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ΑΝΤ. Τὴ βροῆκε τὴν ἀπάντησιν, γι' αὐτὸ
καὶ θὰ τοῦ πάρω τὸ κεφάλι. Ὅχι
νὰ ζήσει αὐτὸς καὶ νὰ διατυμπανίζει 180
τὸ αἶσχος μου, νὰ λείει σ' ὅλον τὸν κόσμον
πῶς ὁ Ἀντίοχος κολάζεται
μ' αὐτὸν τὸν ἄθλιο τρόπο. Πρέπει τώρα
ὁ πρίγκιπας νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ μέσῃ·
εἶτε ἢ τιμὴ μου εἶτε αὐτὸς θὰ πέσει. 185
Εἶναι κανεὶς ἐδῶ;

Μπαίνει ὁ Θαλιάρτης.

ΘΑΛ. Φωνάζατε,
Μεγαλειότατε;
ΑΝΤ. Ναί, Θαλιάρτη,
εἶσαι ὁ ἔμπιστός μου, Θαλιάρτη,
καὶ ὅλες οἱ μυστικὲς μου ἀποφάσεις 190
στηρίζονται στὴν ἐχεμύθειά σου·
γι' αὐτὴ τὴν πίστη σου θὰ προαχθεῖς.
Κοίτα: ἐδῶ εἶναι δηλητήριο
καὶ ἐδῶ χρυσάφι. Ὁ πρίγκιπας τῆς Τύρου
ἔχει τὸ μίσος μου, καὶ πρέπει ἐσὺ
νὰ τὸν σκοτώσεις. Μὴ ρωτᾷς τὸ λόγο. 195
Γιατὶ σ' τὸ ζήτησα. Λέγε, θὰ γίνεις;
ΘΑΛ. Ἐγίνε, κύριέ μου.
ΑΝΤ. Ὡς ἐδῶ.

Μπαίνει ὁ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ.

Μίλα. Θὰ σὲ δροσίσει ἡ ἀνάσα σου.

ΑΓΓ. Ὁ πρίγκιπας Περικλῆς, κύριέ μου —
ἔφυγε. [Βγαίνει.]

ΑΝΤ. Στὴ ζωὴ σου, τρέξε, βρές τον,
κι ὅπως τὸ βέλος τοῦ ἔμπειρου τοξότη
βρίσκει τὸ στόχο του, μὴν ἔρθεις πίσω
ἂν δὲν μοῦ πεῖς «ὁ Περικλῆς δὲν ζεῖ».

ΘΑΛ. Ἄρκεῖ νὰ πλησιάσω, ἄρχοντά μου,
τόσο πού νὰ τὸν φτάνει τ' ὄπλο μου —
καὶ τέλειωσε. Μεγαλειότατε,
σᾶς χαιρετῶ.

ΑΝΤ. Ἄντιο, Θαλιάρτη!
[Βγαίνει ὁ Θαλιάρτης.]
Μόνο ἂν πεθάνει ὁ Περικλῆς μπορῶ
τὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ νὰ ξαναβρῶ. [Βγαίνει.]

ΣΚΗΝΗ 2

Τύρος. Μπαίνουν ὁ ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ Ἀκόλουθοι.

ΠΕΡ. Κανεὶς μὴ μ' ἐνοχλήσει. [Οἱ Λόρδοι ἀποσύρονται.]
Τί ἄλλαξε καὶ βάρυνε ἡ καρδιά μου;
Κι αὐτὴ ἡ θλιμμένη ἐπισκέπτρια,
ἡ βλοσυρὴ μελαγχολία, γιατί
κάθισε καὶ δὲν λείει νὰ φύγει, κι οὔτε
στὸ δοξασμένο φῶς τῆς μέρας οὔτε
στῆς νύχτας τῆ γαλήνη, ὅταν οἱ πόνοι
κοιμοῦνται σὰν σὲ τάφο, δὲν μοῦ δίνει
μιᾶς ὥρας ἡσυχία; Οἱ ἀπολαύσεις
μὲ τριγυροῦν ἐδῶ κι ἐγὼ τίς διώχνω.